

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85. 466 van 22 februari 2000
in de zaak A. 85.763/VII-18.996.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VERDOODT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
H. Wafelaertsstraat 47-51

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Ghanese nationaliteit, op 28 juli 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 januari 1996 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 29 juni 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. VERDOODT, die verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster, van Ghanese nationaliteit, komt België binnen op 4 augustus 1995 en verklaart zich op 7 augustus 1995 vluchteling.

1.2. Haar echtgenoot, I. D., heeft eveneens een verzoek tot schorsing ingediend bij de Raad van State (85.762/VII-18.995).

1.3. Op 12 januari 1996 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.4. De bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 1999 luidt als volgt :

"Betrokkene werd respectievelijk op 4 november 1997, 24 maart 1997, 24 maart 1999 en 10 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal opgeroepen om de motieven voor haar asielaanvraag mondeling te komen toelichten. De eerste keer was dat in het bijzijn van Mr. VAN CAUSENBROECK; de laatste twee malen in het bijzijn van Mr. VERDOODT. De eerste keer voorzag het Commissariaat-generaal zelf een tolk, die de Twi-taal machtig is, maar vermits betrokkene niet in staat bleek in het Twi te kunnen communiceren, bood het Commissariaat-generaal haar tot twee maal toe de gelegenheid om zich te laten vergezellen door een tolk naar eigen keuze. Ter gelegenheid van voornoemde drie oproepingen stelde betrokkene telkens de Engelse taal in het geheel niet machtig te zijn, doch enkel 'Efutu' te spreken. Zij legde bijgevolg geen enkele verklaring af voor het Commissariaat-generaal en deed dit evenmin ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (voorzien verhoor op 5 september 1995).

Er zijn dan ook geen elementen voorhanden die erop kunnen wijzen dat betrokkene door de Ghanese autoriteiten in het bijzonder zou gevisieerd worden en dat haar leven en/of vrijheid bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst in gevaar zouden zijn.

Uit de verklaringen van betrokkenes echtgenoot (I. D.) voor de Dienst Vreemdelingenzaken - op basis waarvan de Commissaris-generaal hierbij een bevestigende beslissing neemt - kan evenmin worden afgeleid dat betrokkenes ingeroepen 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie gerechtvaardigd zou zijn.

Betrokkene blijkt overigens niet in het bezit te zijn van enig document dat de controle van haar identiteit of reisweg mogelijk zou kunnen maken.

Tenslotte brengt het verzoekschrift van Meester VAN CAUSENBROECK geen enkel ander element naar voor dat de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken vermag te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de

Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 januari 1996.";

2.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het recht om gehoord te worden, "(doordat) de bestreden beslissing de beslissing tot weigering van verblijf van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigt zonder verzoekster de mogelijkheid te hebben gegeven - door te voorzien in een tolk die de taal van verzoekster machtig is - de motieven van haar aanvraag toe te lichten, (en) de toelichting van de motieven van de asielaanvraag nochtans noodzakelijk was; de bestreden beslissing

immers enkel steunt op een niet door verzoeksters echtgenoot ondertekende verklaring die hij zou hebben afgelegd zonder bijstand van een tolk die zijn taal machtig was - hoewel hij om zulke tolk had gevraagd; de noodzaak om verzoekster te horen op de eerste plaats volgt uit de vaststelling van de bestreden beslissing dat verzoeksters echtgenoot in zijn verhoor vaag zou zijn geweest; de noodzaak bovendien blijkt uit het feit dat het Commissariaat-Generaal betrokkene tot drie maal toe heeft opgeroepen, (terwijl) het recht om gehoord te worden vereist dat indien het Commissariaat-Generaal een kandidaat-vluchteling verschillende malen heeft uitgenodigd om de motieven voor zijn/haar aanvraag mondeling te komen toelichten en deze laatste te kennen heeft gegeven dat hij/zij hierop wil ingaan maar omwille van de afwezigheid van een tolk verhinderd werd dit te doen, het Commissariaat-Generaal geen weigeringsbeslissing kan nemen alvorens de betrokkene effectief te hebben gehoord; deze verplichting zeker geldt indien het Commissariaat-Generaal vaststelt dat de verklaring die de echtgenoot van de kandidaat-vluchteling aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken zonder bijstand van een tolk vaag is en geen precieze details bevat, (zodat) de bestreden beslissing door onwettigheid is aangetast nu uit de beslissing blijkt dat een verhoor van verzoekster noodzakelijk was, enerzijds, en besluit tot de kennelijke ongegrondheid van de aanvraag van verzoekster zonder dat verzoekster in het kader van het dringend beroep gehoord werd bij gebrek aan een tolk die verzoeksters taal machtig was, anderzijds.";

3.1.1. Overwegende dat verzoekster op 7 augustus 1995 een asielaanvraag heeft ingediend en op 5 september 1995 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd ondervraagd in het Twi, Ashanti, Fanti, Ga, Akwapim, Ewe, Nsimah en het Engels, nadat zij een aantal malen geen gevolg had

gegeven om zich aan te bieden voor een verhoor; dat zij verklaarde geen van deze talen te spreken; dat zij weigerde deze verklaring en het verhoorblad te tekenen; dat zij weigerde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 januari 1996 te ondertekenen; dat zij er evenwel in slaagt om binnen de drie dagen een Advocaat te vinden ten einde een dringend beroep in te dienen bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat zij tot driemaal toe werd uitgenodigd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met de vraag er haar asielmotieven te komen uiteenzetten; dat de eerste maal op 4 november 1997 een Twi-tolk aanwezig was; dat in de twee andere oproepingsbrieven, om zich aan te bieden op 24 maart 1999 en 10 mei 1999, haar gevraagd werd om zich te laten vergezellen van een tolk naar haar keuze; dat zij tijdens het verhoor van 10 mei 1999 zelfs weigerde enige verklaring af te leggen; dat de bestreden beslissing van 25 juni 1999 haar op 29 juni 1999 ter kennis wordt gebracht; dat zij op 28 juli 1999 een verzoekschrift heeft ingediend bij de Raad van State;

3.1.2. Overwegende dat op de kandidaat-vluchteling de verplichting rust haar medewerking te verlenen aan de asielprocedure, wat betekent dat de asielzoeker en de onderzoeker van de aanvraag samen de pertinente feiten vaststellen en evalueren; dat in principe de kandidaat-vluchteling het recht heeft om te worden ondervraagd in de taal die hij machtig is; dat uit 3.1.1. blijkt dat de Belgische Autoriteiten die betrokken zijn bij de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alles in het werk hebben gesteld om verzoekster te kunnen ondervragen in een taal die zij machtig is; dat de echtgenoot van verzoekster zelf effectief pogingen heeft ondernomen een

tolk Efutu te vinden; dat hij in dit verband zich op 5 november 1997 heeft aangeboden bij 'Brussel Onthaal' en 'La Maison Africaine' en op 12 november 1997 bij het Koninklijk Museum voor Midden-Afrika; dat dient te worden vastgesteld dat de echtgenoot van verzoekster zijn zoektocht naar een tolk heeft aangevat veertien maanden na zijn eerste verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze zoektocht gestaakt heeft ongeveer negentien maanden vóór het laatste verhoor bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat uit een brief van 18 november 1997 van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van Lessen blijkt dat verzoekster maandelijks contact heeft met mevrouw R. en dat "het Engels dat door deze personen (verzoekster en haar echtgenoot) gesproken wordt, echter wel zeer gebrekkig (is), (doch) ze verstaan elkaar"; dat de echtgenoot van verzoekster een verklaring in het Engels heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken; dat verzoekster klaarblijkelijk in staat is te kunnen communiceren met haar Advocaat daar het administratief dossier een brief van 4 februari 1999 bevat van Advocaat B. VERDOODT met de vermelding : "Mevrouw D. heeft mij gevraagd om in dit dossier meester Olivier VAN CAUSENBROECK op te volgen"; dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster het formulier "AANVRAAG TOT ERKENNING ALS VLUCHTELING", dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de kandidaat-vluchteling wordt toegestuurd in het kader van een dringend beroep, heeft ingevuld; dat noch het bezwaarverzoekschrift voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch het verzoekschrift bij de Raad van State feitelijke gegevens bevatten omtrent verzoeksters vluchtmotieven;

3.1.3. Overwegende dat, niettegenstaande het feit dat noch de echtgenoot van verzoekster, noch de

overheid, een tolk Efutu hebben gevonden in België, de kandidaat-vluchteling zich niet kan onttrekken aan de verplichting tot medewerking; dat verzoekster niet de minste inspanning heeft gedaan om in haar direct contact met de bevoegde overheden de pertinente feiten van haar asielaanvraag aan te brengen; dat op het eerste gezicht de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alles in het werk heeft gesteld om te voldoen aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en inzonderheid de hoorplicht, zodat het eerste middel niet ernstig is;

3.2. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 8, § 2, van de wet van 10 juli 1996 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het recht van verdediging, doordat uit deze overgangsbepaling die het taalgebruik regelt voor de erkenningsprocedure van asielaanvragers, kan worden afgeleid dat een asielaanvrager het recht heeft zich te laten bijstaan door een tolk bij de behandeling van zijn aanvraag;

3.2.1. Overwegende dat voornoemd artikel 8, § 2, van de wet van 10 juli 1996 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt :

"Artikel 2 van deze wet (...) is evenwel niet van toepassing op de aanvragen tot erkenning van de status van vluchteling ingediend vóór de inwerkingtreding van deze wet.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of één van zijn adjuncten kan de vreemdeling die de verklaring of de aanvraag bedoeld in de artikelen 50 en 51 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, heeft afgelegd vóór de inwerkingtreding van onderhavige wet, vragen of hij de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling verklaart geen hulp van een tolk nodig te hebben, kan hij het Nederlands of het Frans als taal van het onderzoek kiezen. Reageert hij niet binnen een termijn van één maand op de vraag of hij de hulp van een tolk nodig heeft of verklaart hij de hulp van een tolk nodig te hebben, dan kan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of één van zijn adjuncten vrij de taal van het onderzoek bepalen. Deze beslissing is niet vatbaar voor enig afzonderlijk beroep.

(...)"

3.2.2. Overwegende dat het tweede middel niet dienstig kan worden aangevoerd omdat het, enerzijds, enkel het taalgebruik van de asielprocedure regelt en geenszins op algemene wijze bepaalt dat een kandidaat-vluchteling moet worden bijgestaan door een tolk en, anderzijds, voornoemd artikel 8, § 2, van de wet van 10 juli 1996 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een overgangsbepaling is die in werking is getreden op 22 oktober 1996 en dus niet van toepassing is op de asielaanvragen die vóór die datum (in casu 7 augustus 1995) zijn ingediend; dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig februari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.